

Wietske (46)

Wietske: “Jarenlang ging het niet goed met me. De dood van mijn moeder kon ik niet goed verwerken en de drank bracht troost. Op een dag voor het slapen gaan, eigenlijk vanuit het niets voelde ik een warm gevoel van binnen en ik dacht: ‘ik moet stoppen, anders komt het niet goed...’. Het was alsof ik iets van God voelde. Ik had een informatieboekje van de kerk en nam contact op met de dominee. Die zei, dat ze mij wel kon gebruiken!

Daar heb ik toen wel even over na moeten denken hoor, ik wist niks van het geloof, ik heb toen een soort spoedcursus geloven gedaan. Daarna ben ik zelf catechese gaan geven. Het geeft me voldoening. Soms zeggen de jongeren tegen mij: ‘Maar we geloven helemaal niet.’ Dan zeg ik: Ik eerst ook niet, maar ik heb het gevoeld van binnen. Sommigen kijken je aan van ‘het zal wel’. Dan zeg ik dat ze het misschien zelf moeten voelen. We bidden dan wel eens in stilte, want luidop lukt me alleen uit een boekje. De stilte doet heel wat. Ik voel dan dat sommige jongeren wel het geloof in zich hebben en dat ze dat willen omarmen. Ze zeggen dan dat ze de nabijheid van God voelen.

Nog niet zo heel lang geleden ben ik zelf gedoopt en heb ik belijdenis gedaan. Door het geloof in God ben ik weer in mezelf gaan geloven en laat ik weer andere mensen toe. Thuis snappen ze er niets van. Ze zeggen dan dat er geen God kan zijn die me al die ellende heeft mee laten maken, maar ik denk dan: Hij heeft me er juist uitgehaald. Eigenlijk is er niets wat ik liever aan de jongeren mee zou willen geven.”